

MÉREGTELENÍTŐ

2017.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Büszke vagyok saját művemre, a címlapon látható képre. Mert csak egy kis „nem okos” telefonnal felszerelve jártunk a Camponában üzemelő Tropicariumban, ahol órákon keresztül gyönyörködtünk a tenger élőlényeiben. Nem tudnám megmondani, hogy a kisiújk, vagy mi felnőttek lelkesedtünk-e jobban a sok különlegességet látva. Odakint tombolt a hőség, mi pedig a kellemesen hűtött termekben, az akváriumokban vidáman úszkáló halak, cápák, ráják életét bámultuk. Sőt, kígyók és krokodilok is borzongattak bennünket.

Az is különleges hangulatot adott ennek a kis kirándulásnak, hogy utána „itt-alvás” következett. Számomra nagyon kedves gyerekkori emlékeket ébresztenek az ilyen események. Hisz minden nyáron heteket tölthettünk falun, keresztszülőknél. És anyyira szeretném, hogy mivel nekik – a kisiújknek - ilyen lehetőségük nincs, legalább egy-két napot tölthessenek „házon kívül.” Igaz, egy busz-megállónyi csupán a távolság, de ez mégis élményszámba megy. Hisz mindketten emlegették évváró után, ugye megint alhatnak majd nálunk? És azért is nagy élményem ez, mert anyyira sürgető érzés volt bennem, hogy minél hamarabb megvalósítsam a tervet. S lám, pár nap elteltével megint utolért az a keserves epegörccs, amitől nem tudok megszabadulni, s ami után hosszú koplalás, diéta, vagyis magamra figyelés következik.

No, de baj nélkül megtörtént ez a várt Wellness, a mi szerény körülményeink között, igen nagy szeretetben.

Talán még egy alkalom belefér majd a nyárba, ha sikerül az idővel és az erővel jól gazdálkodni. És már ott leselkedik az iskola- és óvodaév kezdése, amitől szerencsére nem tartanak, talán még várják is. De erről még ne sokat beszéljünk.

Olvasó! Kívánom, hogy jó egészségben töltsd el és bírd ki ezt a meleg nyarat, sok örömet adva és kapva! Találkozunk az iskolában!

(ez egy rája)

Somlyó György: Mese arról, ki hogyan szeret

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hisz szeretik.

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hiszen szeret.

Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeret.

Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeretik.

Van, akinek számára a szerelem határos a gyűlölettel.

Van, akinek számára a szerelem határos a szeretettel.

De van olyan is, aki a szerelmet összetéveszti a szeretettel, s nem érti,

hogymások feleletül a gyűlölettel tévesztik össze a szerelmet.

Van, aki úgy szeret, mint az országútra tévedt nyúl, amely a fénycsóvák csapdájába esett.

Van, aki úgy, mint az oroszlán, amely széttépi azt, amit szeret.

Van, aki úgy szeret, mint a pilóta a várost, amelyre bombáit ledobja.

Van, aki úgy, mint a radar, amely a repülőök útját vezeti a levegőben.

Van, aki békésen szeret, mint a kecske, amely hagyja, hogy megszopja az éhező kisgyereket.

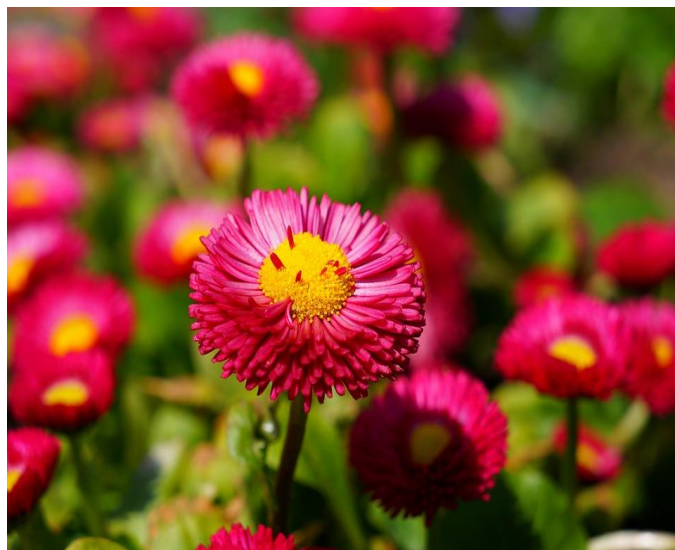
Van, aki vakon, mint a másikat alaktalanságába nyelő amőba.

Van, aki esztelenül, mint az éjszakai lepke a lángot.

Van, aki bölcsen, mint a medve a téli álmot.

Van, aki önmagát szereti másban,

s van, aki önmagában azt a másikat, akivé maga is válik általa.

KINCSEK!!!!

„Pál Feri” kiérlelt bölcsességei. (Ajánlom, nagyon lassan olvasd, gyöngyszemek vannak benne elrejtve!)

„Lesznek olyan hiányaink, amelyek végigkísérik az életünket anélkül, hogy betölthetnénk azokat. A tegnapi ölelést, a múltbéli dicséretet, a múlt havi gyöngédséget, a múlt évi biztonságérzetet, az elmúlt évtizedbeli boldogságot és a gyerekkori gondoskodást ma már nem kaphatom meg. (...) Ha fölfedezzük és megelégszünk azzal, amit a mai nap ad, főleg ha teszünk is érte, hogy kaphassunk, az megelégedetté tehet a hiányaink ellenére.”

„Minden mély emberi találkozásban négy fontos kérdés rejlik. Először is az, hogy ki vagy te? E mögött pedig van egy még fontosabb kérdés: ki vagy te nekem? És amikor föl tudtam tenni ezt a második kérdést, akkor egyszer csak jön egy harmadik is: ki vagyok én neked? Aztán a harmadik előhossa a negyediket: ki vagyok én?”

„Egy elviselhetetlennek tűnő belső konfliktus gyakran azt bizonyítja, hogy bátrak voltunk nem elmenekülni valami elől. Aki képes átélni elviselhetetlennek tűnő konfliktusokat, valószínűleg nem keresett olcsó megoldásokat ott, ahol nincs olcsó megoldás.”

„Amikor a szükséges szenvedéseinket el akarjuk kerülni, rengeteg szükségtelen, fölösleges szenvedésnek adunk teret. Hatalmas önámítássá válhat a pozitív érzések, a pozitív életfilozófia hangsúlyozása, ha azt arra használjuk, hogy akkor is jól érezzük magunkat, amikor az volna a természetes, hogy negatív érzéseink legyenek, és valami fájjon. A valódi reményt és életigenlést az jelenti, ha van bátorságunk rosszul lenni, ha annak van itt az ideje.”

„Milyen nagy különbség van közöttük, ha azt mondom, ma is egyedül voltam, vagy azt, hogy a mai délutánt magammal töltöttem.”

„A kapcsolatok legvarázslatosabb pillanatai közé tartoznak azok, amikor szavak nélkül is megértjük egymást. Amikor annyira bízhatunk valakiben, hogy tudjuk, nem kell elmondanunk, hogy mi van bennünk, a másik ért minket. Tudja, még mielőtt kimondanánk.”

„Az olyan helyzetekben, amikor mélyponton vagyunk, megjelenik a félelem. Félünk, szorongunk, néha rettegünk. Ezt nem nagyon kerülhetjük el. (...) Nemegyszer a félelem az egyetlen ösztönző erő, ami kilendít bennünket abból az állapotból, amiből addig nem tudunk kikerülni, mert hatékony cselekvésre indít, és egyszer csak valahonnan megérkezik hozzá az erő is.”

„Az életünkben a dolgoknak megvan a maguk ideje. A maguk helye. A folyamatoknak van elejük, közepük és végük. Magasságuk és mélységük. Az életnek van ritmusa, ciklikussága, súlya és könnyedsége, hossza és rövidsége. Ha ezt szem elől tévesztjük, úgy kiesünk a realitásból, hogy sosem tudunk igazán jól lenni.”

„A vágyaink végtelenek. Rengeteg vágyunk sosem elégül ki. Az élet senkinek sem ad meg mindent. A felszínes, főleg a rendezetlen vágyaink sóvárgóvá és kielégületlenné tesznek minket. A vágyainktól nem szabadulhatunk, de megtanulhatunk szabadon vágyakozni. Szabadon vágyakozni az tud, aki eljutott a legmélyebb vágyaihoz, amelyeknek a megélése nem sóvárgóvá, hanem értékessé tesz minket.”

„A szeretettől nem idegen, hogy miközben szeretek valakit, időnként lehetnek erős negatív érzéseim és indulataim is vele szemben. Valakit szerethetek, de pillanatokra gyűlölhetem, megharagudhatok rá, lehetek rá féltékeny, akár félhetek is tőle. Ez mind belefér, nem mond ellent a szeretetnek.”

„Adjál akkor is, ha kevés van neked is, adjál akkor is, ha neked is szükséged lenne rá, adjál akkor is, ha neked nem adtak, adjál akkor is, ha a szavaknál többre van szükség – és közben észrevétlenül a reménység emberévé leszel.”

„Nincsen reménytelen helyzet, csak reményvesztett ember van. Ez pedig nagyon nagy különbség! Amikor valamelyikünk eljut oda, hogy ez a helyzet most reménytelen, az élet reménytelen, ez a kapcsolat reménytelen, azt kellene inkább mondani: álljunk csak meg, olyan hogy reménytelen, nincs! Reményvesztettség van. Én most reményvesztett vagyok, és az a kérdés, hogy mit is kezdjek ezzel. Így rögtön valamekkora szabadsághoz jutok, míg ha átélem, hogy a helyzet reménytelen, akkor minden cselekvőkészségem alábbhagy. Mert azt tudnunk kell, hogy nagyon sajátos módon a reményvesztett pillanatokban is van még lépés. Nem is egy. Nem is kettő.”

„Egy valódi meghitt kapcsolatban épphogy nem őrizzük meg a függetlenségünket, hanem vállaljuk az egybetartozás kockázatát és felelősségét. Amit megőrzünk, az a szabadságunk.”

„Hú, de szép dolog az, amikor valaki képes megrendülni attól, hogy ki mindenki is ő. Hogy micsoda mélységek, micsoda sötétségek és ragyogások vannak benne! Micsoda fény és árnyék!”

“Van-e olyan élményed, tapasztalatod a férfi-nő kapcsolat területéről, hogy tulajdonképpen minden jó, mégis valami hiányzik? Tudod, mi hiányzik ilyenkor általában? Te magad. Úgy egyébként jól működnek a dolgok, csak te nem vagy benne eléggé. Az hiányzik.”

Petőfi Sándor: Meleg dél van

Meleg dél van itt kinn a mezőben,
Rakja a nap a tüzet erősen.
Meleg dél van, meglippen a madár,
A fáradt eb kiöltött nyelvvel jár.

Két lyány gyűjti ott a széna rendét,
Két siheder hordja a petrencét,
Hejh de nem telik nagy kedvök
benne,
mert ilyenkor súlyos a petrence.

Legjobb dolga van most a királynak,
Vagy ott annak a gulyásbojtárnak;
Király pihen aranyos karszéken,
Gulyásbojtár kedvese ölében.

Hajnal Gábor: Kánikula

Egyetlen felhő sincs az égen,
liheg a tikkadt kis liget,
vad fény zuhog a sárga fűre,
s még az akác is kér vizet;
a bodza áll beporosodva,
pókhálón megtörik a nap;
olvadt, ragadós levegőben
a méhdongás egyre vadabb.

Ülök. Szemem a láthatáron
hullámos dombok tetején
s a fulladt, tikkadt levegőből
hús tájak szökkennek elélem.
Távoli tájak, hűvös erdők
s fenyők közt forráscsobogás –
mindaz, amit a szegénynek
csak láz hoz és szívdobogás.

Gutai Magda: Úszó fiú

A mozdulat hirtelen összerántja
a hátáról lepattanó eget.
Az elzuhanó fák közül kiválva
átlendül a meglódult táj felett.

Gyöngyöt hasít a vasfehér habokból,
ahogy a kettéváló síkba csap.
A vízre dől. Kifutnak a folyamból
a törzsén túl a holdszemű halak.

Most megfeszül. Elnehezedő teste
a víz falára függesztett kereszt.
Fekszik, a partot végképp eleresztve,
s e súlyosabb közegben úszni kezd.

A gerincét a nyár bearanyozza,
hogy megtartsa a fölemelt fejet.
Elernyedő tagjait összefogva
lebeg a kristálylevelek felett.

Magát lökné a test határain túl,
míg lefognak a folyót izmai.
Egy kénsárga madár után elindul.
Csak szárnycsapást lehet már hallani

Derzsi Sándor: Telítődik

Telítődik az ember szíve reggel
Álmokkal, ábrándokkal, szeretettel
És nekimegy a fénynek
A fényburokban munkahelye várja
Munkába fog és rátalál az árnyra
Melyből imént felébredt
Hát el is fárad, mire jó az este
És ráeszmél, hogy hiába kereste
Azt, mit nagyon szeretne
Napfény helyett csak lámpafény
kíséri
Vacogva megy mellette, mint a régi
Szerelme, az a szellem
Az, mely kísérti éj leplebe bújva
Az, mit szívébe zár a hajnal ujja.

B. Radó Lili: Esti dal

Oly jó ilyenkor este már,
mikor az izzó nap leszáll
s a csillag csillog csak nekem.
Elgondolom az életem.

Ami elmúlt és ami lesz még,
mit rég meguntam s amit szeretnék,
messziről nézem és nyugodtan,
ami után egykor futottam.

Mire az izzó arc lehül,
a szív is békés lesz belül.
Öröm, kétség oly messzi cseng
és jól esik az esti csend.

Jó így még egyszer szemlelőnyva
mindent végig gondolni újra,
a lélek könnyű, mint a pára
s csend van. Elalszunk nemsokára.

Radnóti Miklós: Altató

Göndöríti fodrászó szél
felhőink így estefeled
s a kacsanyom vízzel tele,
csipke a tócsa szélénél.

Minden göndör lesz és arany,
lomb s a lomb közt a zöld dió,
szundi madárka tolla; s jó
hogy nemsokára este van.

Az asszonyod már szendereg,
sötétség üt körül tanyát
s a fán telihold ugrik át,
mint egy riadt, pufók gyerek.

Gutai Magda: Este a kertben

A veranda aranyarca
nekilendül a homálynak.
Elhajóznak lassú szélben
forgolódva a nyugágyak.

Besötétült hegygerincről
holdig szálló hinta lebben.
Nyirkos fákat nyikorgatva
manók lépnek át a kerten.

Föl-fölbuknak a bogáncsok
álmaikból, túskehajjal.
Csillagokkal megrakodva
dülöngél a kerti asztal.

Almaágon csönd motoszkál,
lengé méhek hazamentek.
Most kárhoznak el a rózsák,
bólintgatva, mint a szentek.

Megvédeni Ferenc pápát?!

A közösségi oldalakon Ferenc pápát „szenilis öregemberező” kritikai hang megjelenésekor tavaly azt hittük, elértük a hazai „közbeszéd” mélypontját. Tévedtünk. A magyar sajtót nemrég járta be a Miskolci Televízióban adott „helyzetkép”, amely a műsor címével egyezően egy láttelep a sajtóból táplálkozó féligazságokból, csúsztatásokból kiinduló, félelmeinkre alapozó társadalmi közbeszédünkről. A pápát „argentín libsiző”, „genderben hívő marhának” tituláló és persze összeesküvés-elméleteken alapuló vélemény előtt mintha bénultan állnánk.

Felmerül a kérdés, hogy szabad-e és kell-e cáfolni mindezt, avagy az elmondottakkal szemben meg kell-e védeni a Szentatyát? A válasz: igen is, meg nem is. Hiszen ha csak egyszerű cáfolatról beszélünk...

...De azt hiszem, észszerű megfontolásokkal itt és most nem tudunk semmit „cáfolni”. Abban a mocsárban, ahonnan az említett, gondolatnak nem nevezhető szavak felbugyognak, nem kíváncsiak az érvek mentén következetesen megfogalmazott véleményekre. Mert itt nem nemes vitáról van szó, nem is tudatlanságból fakadó téves véleménnyel állunk szemben, hanem egyfajta profán „kinyilatkoztatással”, szándékos és célirányos hangulatkeltéssel. A megszólaló bátorságát az adja, hogy egy bizonyos körben ő már abszolút tekintély, ezért „hívói” szemében-eszében nincs helye ellenvéleménynek, sőt eltérő gondolatnak sem. Hisz látják és tudják, hogy itthon, napjainkban a legtöbb helyen egy bizonyos „szellemi” kör munkásságának az eredményeképpen kiveszőben van a véleménykultúra, a gondolatok, érvekkel alátámasztott meglátások ütköztetése. Mert hozzászoktattak minket ehhez az elviselhetetlen helyzethez – mi pedig engedjük, hogy így legyen. Azt tartjuk „igaznak”, amit előre emésztve, kész terméként a tévében, az újságban, a blogokon elmondanak nekünk. Nem kell gondolkodnunk, rágódnunk rajta... Belekényelmesedtünk az egymás, a másik ember fölötti magabiztos ítélkezés, végső soron a közöny állapotába. Ez az, ami ellen nehéz bármit is tennünk. Ami ellen akár hazai, akár vatikáni közlemények nem érnének el semmit.

De akkor mit tehetünk? Ne várjunk felülről jövő „cáfolatokra”, hanem mindannyian lépünk ki a közöny állapotából, és mondjuk ki: ne tovább! Ezután tegyük mérlegre, majd kezdjük el fejleszteni a vitakultúránkat. A másik embert ne a pokol küldöttének, hanem Isten képmásának tekintsük. És ha érezzük, hogy sokan a csúsztatásokon, a félelmeinkre építő ellenségképen alapuló vitakultúránk fenntartásán „fáradoznak”, ne engedjük hogy eluralkodjon rajtunk az elfásulás, az emberi kapcsolatok feladása, a közömbösség. Azért is fontos ez, mert úgy tűnik, gondolkodni, utána olvasni és egy akár hosszú érlelés végén véleményt formálni – és a másik embert nem sátáni ellenségképpé torzítani – mára már luxussá vált.

Mi következik ebből? Akkor „védjük” meg legjobban a pápát, ha hűek vagyunk önmagunkhoz: nem adjuk fel a gondolkodás sokszor fáradságos útját. Hallgatunk Jézusra, valamint Péter utódaira, és élő kapcsolatban

vagyunk, maradunk Istennel – és egymással. Mert a mi igazi ellenségünk az emberi gyarlóság, esendőség és az abból fakadó közöny, mellyel szembe-sülve napról napra fel kell vennünk keresztünket. Nem személyek ellen kell harcolnunk, hanem a fenti esendőségből eredő, fájó sebzettségből fakadó gyűlöletkeltés, a másik embertől való elfordulás ellen. ... leginkább akkor tudunk a rossz ellen küzdeni, ha kerüljük azt és tesszük a jót. Vagy ahogy Loyolai Szent Ignác fogalmaz: *Agere contra!* (vagyis: Tedd az ellentétét!). A válaszuk a rossz mértékéhez mért, ám még nagyobb jó kell, hogy legyen. Felelősségünk adott. Ne engedjük, hogy a tollforgatók által patikamérlegben kimért gyűlöletcseppek a szívünkig érjenek, mert észre sem vesszük, s minket is megfertőznek. Figyeljünk arra, akire Ferenc pápa is szüntelenül rámutat: Jézus Krisztusra. A Szentírásban, az Egyház hitében és a minden embertársunkban, különösen is a szűkséget szenvedőkben jelen lévő Istenre.
(Kuzmányi István főszerkesztő / Magyar Kurír)

Egy nap egy gazdag ember adott egy kosár szemetet egy szegény embernek. A szegény ember elmosolyodott, és elment a kosárral, kiürítette, megmosta és feltöltötte gyönyörű virágokkal, visszament a gazdag emberhez és visszaadta neki. A gazdag ember meglepődött és azt kérdezte: - Miért adsz nekem szép virágokat, ha én szemetet adtam neked? A szegény ember így válaszolt: Mindenki azt ad, ami a szívében van.”

„Mielőtt elítélsz, vedd fel a cipőmet és járd végig utamat! Járd végig a múltamat, érezd a könnyeimet, éld át fájdalmaimat és örömeimet! Tedd meg a lépéseket, melyeket megtettem, botladozz a köveken, ahol én megbotlottam. S mindegyik botlás után állj fel, és menj tovább, ahogy én tettem. Csakis ezután ítélezhetsz fölöttem, rólam. Akkor mondhatod, hogy ismeresz engem.” /ismeretlen szerző

Esterházy Péter: Az ember szabadnak született

Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki szavakban a gyűlölet mellé állna? Szavakban mindannyian a szeretetet hirdetjük. Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki a háború mellé állna? Aki a gyilkolás mellé állna? A halál mellé? Szavakban mindannyian a békét hirdetjük. Még sincs béke, mégsem a szeretet regnál. Könnyű azt szeretni, aki szeretetre méltó. Könnyű avval egyetértésre jutni, akinek érdekei megegyeznek a miénkkel. De a világ nagy, és mindenféle emberek vannak benne. Magyarország ugyan nem nagy, de azért ember van benne bőven. Ilyen, olyan. Ki ezt akarja, ki amaszt. Ez a bonyolult, ez a más, hogy mindenki más. „Szeresd felebarátod, mint tenmagad!” – így szól az írás. De ez itt, így túl nagy volna, ez nem mozgalmi föladat, ezt fölfogni olykor egy egész élet kevés. Ki volnék én, hogy ilyesmit csak úgy ajánlgassak? Komolytalan volna.

Ne gyűlölködj! Sokkal kevesebb a szeretet parancsánál, megfoghatóbb, gyakorlatiasabb. Maradj nyugton, ne hörögj, próbáld megérteni a másik szempontjait, tehát hogy vannak szempontjai, meglátni a korlátait és meglátni a magad korlátait. Próbáld megőrizni az ép eszedet, miközben tudnod kell, hogy ésszel nem megoldható a világ, de ész nélkül bizonyosan elveszik. Dönteni kell, hogy a gyűlölet fennhatósága alá akarunk-e tartozni, vagy sem. A viszont-gyűlölet is gyűlölet. Az úgynevezett jogos gyűlölet is gyűlölet. /A harag nem gyűlölet, viszont rossz tanácsadó./

A gyűlölethez sok út vezet, a legrövidebb talán a megalázottságon át. Akit megaláztak, az tehetetlenségében sokszor csak a gyűlöletben talál menekvést, csak a gyűlöletben talál nagy megbántottságára írt, ott talál megnyugvást. Egy ideig. A gyűlölet gyűlöletet szül, megaláztatás megaláztatást, sosincs vége. Megaláztatásban, megalázottságban nagy tartalékai vannak ennek az országnak.

Csak a szabad embernek van esélye a szeretetre. A „Légy szabad!” felszólításnak ebben áll a nagysága, ebben az esélyben, ebben a súlyban. Szabadnak lenni nem annyi: szabadságon lenni, nem könnyű feltétlenség. Szabadnak lenni nehéz. Nehéz és jó.

Az ember szabadnak születik.
(Magyar Hírlap, 1993. december. 24.)

Sharon Jaynes: Amikor nem tetszik Isten forgatókönyve

Ha én dönthetnék, az élet forgatókönyvét néhány helyen átírtam volna. Annyi tragédia történt a környezetemben, a hozzám közel állók életében! Ha én volnék az író, több ponton változtattam volna a történeteken.

Szerencsére nem én vagyok a szerző, mert azok, akik mindazt átélték, most világszerte ezer és ezer nőre hatnak Isten szabadító erejéről szóló történeteikkel. Fájdalmuk céllá változott, nyomorúságuk misszióvá, a veszteségből reményt és újjáéledést hozó üzenet lett. Életükből újra meg újra tündöklő szikrák pattannak ki. Útjuk sötét alagutakon vezetett át a fénybe.

Ha én dönthetnék?

Második gyermekem nem hagyott volna itt, mielőtt megszületett. Carol fia nem lenne börtönben. Linda lányának nem lenne béna mind a négy végtagja. Barbara lánya nem volna bipoláris depressziós. Patty 21 éves lánya nem lett volna autóbaleset áldozata. Jennifer férjének agyát nem pusztítaná daganat. A nehéz időszakok dicsőséges percekkel terheseek – olyan percek ezek, melyekben Isten terve készül megszületni azok életében, akik vállalják, hogy végigküzdik magukat a szenvedésen. Ne hagyjuk, hogy a keserűség és harag alkalmatlanná tegye lelkünket Isten ajándékainak befogadására. A lelki sötétség elkerüléséhez mindenekelőtt állandó, hálátelt kommunikációra van szükség: Isten jelenlétének folytonos tudatosítására.

Miután elvégeztük az egyetemet, férjemmel Charlotte-ba költöztünk egy új vállalkozás kedvéért. De mikor már ott voltunk, a férfi, aki a társa lett volna az üzletben, meggondolta magát. „Bocs, Steve. Más terveim vannak. Sok szerencsét.” Nagyon el voltam keseredve. Őszintén szólva, szörnyen mérges voltam. Haragudtam a potenciális partnerre. Haragudtam Istenre. Imádkoztunk, böjtöltünk, úgy éreztük, ezen az úton vezet Isten. És most ott álltunk pénz nélkül, munka nélkül, diákhitel tartozással.

Három hónappal később kaptunk egy ajánlatot, ami sokkal jobb volt az előzőnél. Ef.3,20 valósult meg a gyakorlatban: *„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erővel”*. De miért nem csinálta meg Isten elsőre? Miért nem vezetett egyenesen ehhez a második lehetőséghez, mikor annyit imádkoztunk és érdeklődtünk? Megtehetette volna. Őt bizony sokkal jobban izgatja jellemünk fejlődése, mint hogy kényelmes, ölünkbe hulló lehetőségekkel kényeztessen.

C.S. Lewis mondta: „Ha azt gondolod, hogy a világot csak a mi boldogságunkért teremtették, kibírhatatlannak fogod tartani. Gondolj rá edzőteremként, fejlesztő szobaként, máris jobban érzed magad.” Itt érkezünk el alapigénkhez: **„Bízzál az Úrban teljes szívedből, és ne a magad észére támaszkodj! Minden utadon próbáld fölismerni, és ő egyengetni fogja**

ösvényeidet” (Péld. 3,5-6). Mindig mi vagyunk a diákok, és Ő a tanár. A megpróbáltatások szét-feszítik önelégültségünk gyenge burkát, és Isten csodáinak nyersanyagává válnak. Ezek a csodák váratlan, tündöklő pillanatok az út során.

Bárcsak tudnánk bízni akkor is, ha a menny innenső oldalán nem értjük meg az élet minden fordulatát. Igazából ezt jelenti az Istenbe vetett bizalom. Ha *Benne élünk, mozgunk és vagyunk*, az élet sötét időszakai alkalmat adnak arra, hogy higgyük, Isten ismeri az utat, tudja a megfelelő időpontokat, nekünk csak Bele kell kapaszkodnunk. Főleg, mivel még írja a történetet.

Atyám, köszönöm, hogy mindig tudod, mi a legjobb nekem, és aszerint cselekszel. Ámen

„Nem látjátok? Isten szinte nyomon követ bennünket, hogy megmentsen. Mi pedig menekülünk előle, hogy a vesztünkbe rohanjunk.” (Szalézi Szent Ferenc)

FONTOS!!!

„...Én nem hiszek a balesetekben. Csak figyelmetlenség van. Elüt a villamos, ellopják útközben a poggyászatot, megzsarol egy ripők és meghurcolja a neved, étellel, itallal megrontod a gyomrod – és aztán? Miért nem vigyáztál jobban? A világ veszélyes, a baleset lehetősége ott lappang az élet minden helyzetében és cselekedetében, ez a veszély és esély egyértelmű az emberi léttel. Igen, talán ez az esély ad mélyebb tartást és feszültséget az embernek.

Gondold csak el, milyen is lenne egy emberélet és a világ a baleset esélye nélkül? Milyen pökhendien magabiztos lenne, milyen szemérmetlenül gőgös és fennhéjázó. Nem, a baleset lehetősége ott lappang minden pillanatodban, a tárgyak, a helyzetek, az emberek, a vegyi anyagok, a statikus és fizikai képletek: mindez ellened is van.

Tehát vigyázz. Ne aggályosan vigyázz, hanem emberi magadhoz illően, komolyan és tárgyilagosan, nagyon figyelmesen. S mindig tudjad, hogy nem a világ ármánya tört önkényesen ellened, mikor a baleset bekövetkezi, hanem Te voltál gyöngé, lusta és kicsinyes. Nincs „villamos-baleset”. Csak Te vagy, s a villamos és a világ-rend” (Márai Sándor)

Pablo Neruda: Egy himnusz az élethez

lassan meghal az,
aki soha nem megy útra,
aki nem olvas,...
aki nem hallgat zenét,
aki nem tudja megtalálni a maga bocsánatát

lassan meghal az,
aki elvesztette önszeretetét,
aki nem fogadja más segítségét
lassan szokásainak rabja lett,
aki mindig ugyanazt az utat járja,
aki soha nem változtat támaszpontot,
aki nem meri öltözete színét cserélni
vagy soha sem beszél ismeretlenekkel

lassan meghal az,
aki elkerüli a szenvedélyt
és az izgalom örvénylését,
amely a szeme fényét gyújtja
és gyógyítja a szív sebeit

lassan meghal az,
aki nem tudja célpontját változtatni
mikor boldogtalan
a munkában vagy szerelmében,
aki nem mer veszélyt vállalni
az álmai megvalósítására,

élj most!
légy merész ma!
cselekedj mindjárt!
Ne hagyd magad lassan meghalni!
Ne vond meg magadtól a boldogságot!

(Somlyó György fordítása)

A sikertelen randik rövid indoklásai 😊

(Ó, az a magyar nyelv!)

A tűzoltó: Nem éreztem a tüzet.
A vegyész: Hiányzott a kémia.
A focista: Nem passzoltunk egymáshoz.
A hegesztő: Nem volt meg a szikra.
A kórboncnok: Élőben egészen más.
A matematikus: Nem jött be a számításom.
Az ügyvéd: Nem az esetem
A táncos: Valahogy nem fogott meg.
A liftkezelő: Nem voltunk egy szinten.
A vak: Nem egyezett a látásmódunk.
A festő: Nem festettünk jól együtt.
A cukrász: Nem volt elég édes.
A hadvezér: Nem tudtam meghódítani.
Az autóversenyző: Váltanom kellett.
Az orvos: Nem hozott lázba.
Az informatikus: Nem volt kompatibilis.
A jós: Nem volt közös jövőnk.
A terrorista: Nem ejtett rabul.
A rádiós: Nem voltunk egy hullámhosszon.
A bűvész: Nem varázsolt el.
A bokszoló: Nem voltunk egy súlycsoport.
A zenész: Nem tudtam ráhangolódni.
Az időjós: Nem volt felhőtlen a kapcsolat.
A kukás: Szemét volt.
A pék: Ebből nem sült ki semmi jó.
A tolvaj: Nem lopta be magát a szívembe .
A hajós: Rossz helyen kötöttem ki.
A mezőgazdász: Nem aratott nálam sikert.
A postás: Próbálkoztam, de feladtam.
A vadász: Bakot lőttem vele.
A színész: Csak megjátszotta magát.
A pilóta: Nem repített a magasba.
A rekorder: Nem tudtam megdönteni.
A rendőr: Nem volt lebilincselő.
A csúszdamester: Kicsúszott a kezeim közül.

Gárdonyi Géza: A megismételt idill

I. János a naptárt nézte. Vilma a bölcst ringatta.

- Ma négy éve... - szólott egyszerre lágy hangon János.

És szerelmesen nézett a feleségére.

Az asszony mosolygott.

- Én leány voltam, te gigerli voltál.

- Te miattad.

- Akkor zöld nyakkendőd volt, mint egy bokor fejes saláta. De jól illett János!

- Kivált mikor te kötötted meg, édes. Hanem másról van szó: tudod-e mi nap van ma?

- Micsoda?

- Június 28.

- 28? Tudom. Ma négy éve volt az első légyottunk a városmajorban. A keresztúttól az ötödik fa; délután 3 órakor.

- Én már délben ott voltam. Te is 2 órakor. Rózsaszínű kurta ruha volt rajtad.

A hajad egyágba fonva. Én azt mondtam: "Nagysád". Te azt mondtad:

"Sárvári úr". Elmúlt szép nap. Soha nem tér vissza többé!

- Miért ne? Lacika mingyárt elalszik. Most egy óra. Ötig nem ébred fel. A dada addig mellette lesz. Ha úgy tetszik, Sárvári úr, három órakor találkozhatunk a városmajorban.

- Ez pompás gondolat!

- Azt a ruhánkat vesszük fel, amelyik akkor volt rajtunk. Zsófi! hozza le az úr pepitaruháját a padlásról.

- Te meg a rózsaszínűt veszed fel?

- Azt. A zöld nyakkendő itt van a skatulyában.

- És a hajadban rózsa lesz?

- Az. A piros szélű zsebkendő ott van a menyasszonyi ruhám mellett, a sifonér aljában.

- Remeg-e majd újra a kezed, mikor azt mondom: szeretlek!

- Bohó te! azért nem is szükséges kimennünk.

II. A Krisztinavárosban laktak. János negyed óra múlva már lenn volt a zöldben.

Ugyanaz a szélehajtott bő pepita-nadrág; ugyanaz a cseperke-kalap; ugyanaz a fekete sétapálca. Még arra is volt ideje, hogy a szakállát elől leborotváltatta és csak a füle mellett hagyott meg két kis bokrot. A bajusza végét göndörre süttette. A mellére piros szegfűt tűzött.

Amint ott ült a kijelölt helyen, a fa árnyékában és a pálcája végével a pepita-nadrágját veregette, úgy tetszik neki, mintha nem is volna igaz, hogy Vilma a

felesége. Csak a várakozás hosszú percei alatt gondolta ezt ki. Az ember így szerelmi várakozásban gondol merészeket.

Egyszer csak felpirosodik a távoli lombok között egy világos rózsaszín ruha. Ribizli színű selyem napernyő vet rája színes árnyékot. Rövidruhás, tizenhat éves leány. Öröm a járását nézni. Illik neki a járás! Az arca olyan fehér, mint a gyöngyvirág. A szeme olyan kék, mint az ibolya.

Jánost valami ünnepi érzés szállja meg. Mintha harangoznának és fák halk, titkos hangon zsolozsmát énekelnének.

Pedig nem harangoznak. A völgy csöndes és néptelen. A rózsaszínű ruha nesztelenül lebeg a fű fölött. Vilma kedvesen és ártatlanul mosolyog.

- Álom volt-e hát?

János eléje siet. Megfogja a cseperke-kalap közepét és gyors negyedkört írva vele a levegőben, gigerlisen köszön.

- Jónapot Sárvári úr, - felel Vilma.

A szemét lesüti. Bátortalanul nyújtja a kezét.

Sárvári gyöngéden megfogja azt és egy pillanatig gondolkozik, hogy szabadna-e azt a kis kezét megcsókolni?

Mint akkor.

Vilma azonban idejekorán elkapja a kezét. Az arcához teszi, és panaszosan mondja

- Oh, mily meleg van Sárvári úr!

- Mintha csak az atlétabálon volnánk. (Hogy emlékszik ez az asszony minden szóra!)

- Különben szép idő van, Sárvári úr.

- Ahol nagysádot látom, nekem mindenütt szép idő van.

- Tegnap eső volt.

- Az isten szeret bennünket. Oh, nagysád, ha kegyed volna az isten, szeretne-e bennünket?

- A nénémtől alig bírtam elszökni. Mennyi gyöngyvirág van itt Sárvári ur?

Szedjünk gyöngyvirágot! Vendégünk jött és azt akarták, hogy zongorázzak. Segít nekem szedni?

- Akár egy boglyával. De valamit kérek.

- Mit?

- Hogy egy szálat ajándékozzon nekem belőle.

- Szívesen.

- De mielőtt ideadná azt az egy szálat, csókolja meg.

Vilma lesüti a szemét. Egy pillanatig tétovázik. Lenn a fűszálak fölött egy méh döngicsél. A völgy csendes. Egy madár csicsereg a völgy lombjai között.

Vilma az ajkaihoz emel egy szálat gyöngyvirágot és gyorsan átnyújtja.

Nem néz oda. János lopva megcsókolja a kis kezét, Vilma elvonja a kezét. És néhány percig szótlánul szedik a gyöngyvirágot tovább fölfelé a hegyoldalon. Mint akkor.

- Ismeri a normafát?

- Melyik az?

- Az a nagy, ott a hegyoldalon.

- Ne menjünk addig. Ez az oldal oly szép, és oly csendes. A virág már elég is lesz.

- Nincs elfáradva nagysád?

- Nem fáradok el soha.

- Itt megpihenhetnénk. Összerendezzük a virágokat. Jó?

- Jó lesz. De a fű...

- Napsütötte. Nem törik bele a ruhába.

Leülnek a puha fűre.

Vilma ölében szétomlanak a virágok. A kis fehér ujjak gyorsan és ízléssel rendezik. János egy faágról vékony szalagokat hánt. S a gyöngyvirág elárasztja a levegőt illattal.

János megrészegezik ettől az illattól. Mámorosan néz a naphőtől átpirult kedves gyöngye arcra.

- Vilma, édes kis feleségem - mondja megáradó szívvel.

És átöleli az asszonyt.

Vilma felsikolt.

- Sárvári úr, - mondja tiltakozóan maga elé tartva a kezét, - ön megfélekedzik magáról.

- De édesem, ne bolondozzunk. Olyan kedves vagy, hogy muszáj egyet cuppantanom arra a rózsás angyal-képedre.

- Megőrült ön, uram?

- De édes anyjukom!

- Uram, szólt Vilma fölkelve - ha egy szikra lovagiasság is van önben, egy védtelen leány helyzetével nem fog visszaélni

(Az ördögbe is, - mondja magában János, - ez az asszony képes itt kisütni, hogy nem is a feleségem.)

Vilma látva Jánosnak a zavarát, újra visszaül, és mintha mi sem történt volna, álmodozva, szelíden mondja:

- Szeretnék közéje egypár vadrózsát. Közepére hármat, és a szélére vagy nyolcat. Mit gondol Sárvári úr: találunk az úton vadrózsát?

Jánosnak belecsempül az emlékezetébe, hogy ez a kérdés volt a bevezetése a szerelmi vallomásuknak.

- Találunk, - felelte, - de majd csak később, ha a Gül baba sírja felé megyünk

haza.

- Szeretem a rózsát és különösen a vadrózsát. Mikor vadrózsabokrot látok, mindig könnybe lábad a szemem. Azt gondolom, szegény árva leány, mint én vagyok. Isten néz rá folyton az égből: éjjel csillag őrzi, nappal...

- Egy hű szív.

Ugyanezek a szavak voltak. János is, Vilma is könnyezve és mosolyogva pillantanak egymásra.

- Egy hű szív - folytatta János - amely éjjel-nappal csillag gyanánt őröködik kegyed fölött, és soha el sem is hagyja. Oh, kisasszony, édes Vilma nagysád, ha kegyed megértené ennek a hű szívnek a szavát.

- Ön rébuszokban beszél Sárvári úr.

- Szólhatok-e világosabban édes kisasszony, mielőtt tudnám, hogy kegyed hajlandó az én rébuszaimat megfejteni.

- Miért ne, ha nem nehezek. Mi az első kép?

- Egy kéz nagysád; egy piciny, gyöngé liliomkéz. Ez a kezecke, - mondja János, a Vilma kezére gyöngéden rátéve a kezét.

- És mi a másik?

- Két szív egy - lánggal. Azután két gyűrű, egy oltár és egy egész mennyország.

- Rendkívül bonyolódott.

- Gondolja talán, hogy a két szív egy lánggal nincs meg?

- Nem, azt nem gondolom, Sárvári úr.

- Kisasszony, - kiált fel ragyogó arccal János, - hiszen én így boldog vagyok!

A kisasszony lesüti a szemét. Sárvári elborítja a kezét csókjaival és boldogságában nem tud egyebet mondani, csak így rebeg:

- Kisasszony, kisasszony, kisasszony.

Vilma fölrebben

- Jézus Mária!

- Mit mond kisasszony?

- Öt óra, haza kell menni!

- Dehogy kell, hiszen a néni csak hét órára várja. Csak még egy negyedóraig, kisasszony!

- Nem lehet, nem, nem!

- De hát miért nem, kisasszony?

Vilma szemérmesen lesütött szemekkel felel:

- Cicit kell adnom a fiamnak.

Sebastian Campos: A test nem áll a lelkiesség útjában – Hogyan hatnak a különféle testtartások imádságainkra?

Bármennyire lelkiek is vagyunk, nem hagyhatjuk figyelmen kívül testünket, amikor imádkozunk. Testünkkel és testünkön keresztül is imádkozunk, nem csak hangunkkal és gondolatainkkal. Ha boldogok vagyunk, arcunk és testünk is kifejezi; ha gondterheltek vagyunk, arcunk a kezünkbe temetjük. Ha olyan emberrel találkozunk, aki hiányzott nekünk, átöleljük – nem csupán elmondjuk, mennyire hiányzott. Istennel való találkozásainkban ugyanígy történik: testünk is kifejez valamit.

Ülve: A liturgikus események feltételezik a figyelmes hallgatást, odafigyelést, hiszen tanítványok vagyunk, akik tanulni akarnak. Leülünk, hogy odafigyeljünk, és lássuk azt, aki beszél. Ülünk általában akkor is, amikor egyedül olvassuk a Szentírást vagy lelki olvasmányokat. Ha összehasonlítjuk a fekvő olvasással, amely jó eséllyel kellemes szundikálásba fűl, láthatjuk: tanácsosabb ülve olvasni.

Fekve: Azok az imák, melyeket fekvő mondunk, különösen, ha összegömbölyödünk és puha takaróba bugyoláljuk magunk, ritkán zárulnak „Ámen”-nel. Általában lezáratlanul maradnak, hisz álomba zuhanunk, mielőtt végére érnének. Ugyanakkor: csodálatos Jézus karjaiban elaludni, gyengédségét és gondoskodását érezni. Ne várj magadtól mély és hosszú imát, ha túlságosan kényelmesen helyezkedsz el. Lehet, hogy eleinte szépen, világosan beszélsz az Úrhoz, de aztán még egy Üdvözlégyet sem tudsz végigmondani.

Állva: A liturgiák során az álló póz azt fejezi ki: „Itt vagyok, hogy szolgáljalak és odafigyeljek rád” – szinte harcias hozzáállás: mintha küldetésre indulnál. A személyes ima közben ritkán állunk, ha azonban a természetben imádkozol, vagy szemlélődő imát végzel, és a körülötted látható dolgok részei az imának, akkor segíthet az állás.

Térdre állva: Van, aki azt mondja, az út, amit meg kell tennünk, hogy megtaláljuk Istent, akkora, mint a föld és a térdünk közötti távolság. A térdelés maga a lelki póz. A liturgiában imádatot, alázatot, odaadást és elismerést fejez ki. Amikor egyedül vagyunk, szobánkban vagy bárhol máshol, jó térdre borulni Isten előtt, és újra kifejezni azt, amit a liturgiában fejezünk ki térdre állva. Ha letérdelsz, biztos, hogy mélyebb vizekre evezel az imádságban

Nyitott vagy csukott szemmel: Ha behunyod a szemed, hogy jobban tudj koncentrálni, magadba tudj nézni, az gyakran álmodozásba fullad, és éppen hogy megakadályoz az összpontosításban – ez, természetesen, egyéntől függ. Ha nyitva van a szemünk, és például egy festményt vagy más vallásos tárgyú képet nézünk, esetleg a természetet szemléljük, az sok esetben hatékonyabbnak bizonyul.

A kezünk: Annyi mindent tehetünk vele, oly sok mindent fejezhetünk ki általa. Egyik kéztartás sem rossz, hibás – érdemes megfogadni ebben is Szent Ignác tanácsát, mit tegyünk, ha megtaláltuk azt a pózt, amiben megtaláljuk, amit keresünk. Ha azért emeled fel a kezed, mert segít Isten dicsőítésében, nem azért, hogy mások figyelmét magadra tereld – akkor rajta! Ha diszkréten magad előtt tartod a kezed, és így is ki tudod tárni szíved-lelked – akkor rajta! Csak tartsd szem előtt azt is, hogy amíg te kifejezed, ami benned van, ne vond magadra mások figyelmét, ne zavard meg az ő imájukat./Magyar Kurír/

Lévai Anikó: Pünkösdi visszaemlékezés

„1984 pünkösdjén jártam első ízben a csíksomlyói búcsúban. Hosszú vonatút után fáradtan kaptattunk csövázás hátizsákunkat cipelve a templom felé. Igyekeznünk kellett, ha látni akartuk a felvonuló keresztaljakat. Ekkor még nem a nyeregben, hanem a barokk templomban és az előtte lévő téren tartották a búcsút. A falvak lakói már napokkal korábban elindultak, és a mise előtti éjszakát a két hegy közötti nyeregben töltötték. Imádkozva, énekelve, meggyónva, tiszta lélekkel. Mi is közéjük verődtünk, ott vártuk meg a napfelkeltét. Nagyon hideg volt. Az egyik csángó falu lakói, a pusztinaiak mellé kerültünk. Akkor hallottam életemben először őket beszélni. „*Jó regvelt!*” – mondták, amikor virradni kezdett. Énekelték a *Boldogasszony anyánkat*, az istenhit és a hazaszeretet egybetartozásáról szóló egyházi éneket.

Akármennyire is igyekeztünk, a templomba már nem fértünk be, de nem is bántuk, mert így megcsodálhattuk az egymás után érkező falvak keresztaljait. Templomuk nyírfafaágakkal díszített zászlaja alatt a papjuk vezetésével, gyalog érkeztek. A zászlóra a település neve is rá volt hímezve, így követni tudtuk, hogy mikor kik érkeznek. Népviseletben jöttek, egymás után, a menetet hagyományosan a gyergyóalfalusiak vezették, majd a többi gyergyói falu, őket követték a labarumot vivő diákok, majd a papok, utánuk következtek a többi falu zarándokai: Alcsík, Felcsík, Nyárádmente, Sóvidék, még a messzi Brassó képviselői is. A menetet a gyimesi és moldvai csángók zárták. A csángóké volt a fehér keresztalja, mert a férfiak mind ünnepi fehér ruhában jöttek, derekukon a széles övekkel, asszonyaik pedig a gyönyörű katrincákban, hímzett ujjú ingekben. Minket, akik ott álltunk a fémvázás hátizsákunkkal, piros sportdzsekiben, lenyűgözött a gyönyörű, ünnepi viseletbe öltözött embertömeg, akik Mária-énekeket énekeltek.

Tudtam, hogy olyan eseménynek vagyok tanúja, amelyet otthon már nem élhetnék át. Néztem az agyondolgozott kezű öregasszonyokat, és tudtam, hogy ők annak a paraszti életnek az utolsó sorsrészesei, amelyet már az unokáik sem fognak megélni. Néztem azt a rengeteg, életerős fiatalot, akik a menet élén mentek, és éreztem, hogy az ő gyökereik még mélyre nyúlnak, mert ők becsülik a múltat, értékelik a márt, és érdemesek lesznek a jövőre.”

Turcsány Péter: A pünkösdi úton

Mindenkiről tudnia kell valakinek,
mindenkinek tudni kell, hogy valaki tud róla.
Nem is elsősorban a kapcsolat fontos,
hanem a bizonyosság, a ráérzés,
hogy valaki együtt érez velünk.

A részvét kivirágzása.

E nélkül a magány a halál előszobája,
ezzel: az élet bemosolygása
zárt ablakon túlra.

Mintha egy fehér könyv lennék,
amelybe valaki ír.
Fehér betűkkel, és csak ő látja.
Én csak mutathatom azoknak,
akiket érdekel.

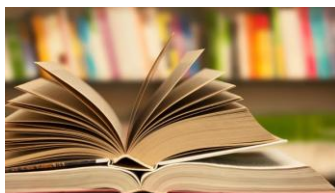
Angyalírás a napok
közömbös lapjaira.

Órakondulás
egy ódon faburkolatú dobozban,
nagyanyáink idejében,
amely kihullt az időből,
és ismét meghalljuk.

Szeretet és ragaszkodás szavai.

Kihez? Az emberi hűség közös lelkéhez.
Hűség az úthoz,
amelyre elküldöttek vagyunk
mint hírvivők.

Angyalok könyvét lapozzuk,
angyalok útját járjuk.

Fésűs Éva: Szeretném elmondani még...

**Minden dalom, versem csak törmelék,
pillanat-életem szilánkja,
mit a halál tesz majd lapátra....
Mégis szeretném elmondani még
a boldogság káprázatát,
amely vasmarkú fájdalmak között is
annyiszor rám talált.**

**A tuskéket hitemnek rózsafáján,
s konok kapaszkodásomat
a Gondviselés szalmaszálain,
mikor cserbenhagytak az álmaim.
Az események könnyörtelenségét, s azt a csodát,
ahogyan mégis mind hasznomra vált.**

**Beomlott reménységek romjain
tücsökmuzsikás szavak vigaszában
az örökérvényű mesék
mindent megoldó képletét,
s ahogy felrázták alvó szívemet
a szeretet áramütései,
amikor emberszemek sugarával
emberentúlról üzent Valaki.**

**A harcokat hitvány magammal,
amikor elfordult az angyal;
kétségeket és bizonyosságokat,
egész esendő voltomat,
s közben a kegyelem
keresztvízből megmaradt harmatcseppjeit
lehajtott fejemen.**

**Lassan elengedő gyökereimben
érezem a remegést,
s egy mámorító titkot:
hogyan élni nagyon szép volt.
Csak ezt akartam elmondani még.**

Szilágyi Domokos: Új kenyér

Mosolyog a nyári dél,
az asztalon friss, fehér
új kenyér-
-Honnan van az új kenyér?

Három traktor földet szántott,
a vetőgép búzát vetett,
felhő hullatta az esőt,
nap hullatta a meleget,
szökkent a szár szép magasra,

jött a kombájn, learatta,
learatta, kicsépelte,
a gőzmalom megőrölte,
teherkocsi hazahozta,
anya pedig megsütötte.

Mosolyog a nyári dél,
az asztalon friss, fehér
új kenyér

MONDÁSOK... (folytatás)

Légy elkötelezett a döntéseidnél, és légy rugalmas a megvalósításnál!
(Tony Robbins)

Szociális betegségem van. Ez azt jelenti, hogy minden este társaságba kell járnom. Ha egy nap otthon maradok, elkezdek a kutyáimnak pletykákat mesélni. (Andy Warhol)

Tudósok megállapították, hogy a csokoládé jól tesz az állapotos nőknek. Azt is hozzátették, hogy azoknak viszont nem, akik csak állapotosnak látszanak.
(Jay Leno)

A szakértők azt mondják, hogy a globális felmelegedés komoly mértékű. Azt jósolják, hogy 2050-re nem lesz jégkocka a partikon. (David Letterman)

Emlékezz, ha az emberek valamit mondanak a hátad mögött, az csak azt jelenti, hogy két lépéssel előttük vagy!
(Fannie Flagg)

A reklám legalizált hazugság. (H.G. Wells)

Az ember kora nem az éveken múlik, hanem a temperamentumon és az egészségen. Vannak, akik sosem öregszenek meg, és vannak, akik öregen születnek. (Tryon Edwards)

Két rossz közül ne válaszd egyiket sem. Két jó közül viszont mindkettőt válaszd. (Tryon Edwards)

Amikor fiatalabb voltam, mindenre emlékeztem, akár megtörtént, akár nem.
(Mark Twain)

A jóslás nagyon bonyolult dolog, különösen ha a jövőről van szó. Niels Bohr)

Szeretnél sokat enni? Itt egy jó tanács: egyél keveset. Akkor elég sokáig élhetsz majd, hogy sokat ehess. (Tony Robbins)

Egy újságban csak a hirdetések tartalmazzák a valóságot. (Thomas Jefferson)
A kis tolvajokat felakasztjuk, a nagyokat pedig állami hivatalokba ültetjük. (Aesopus)

A férfiak és a nők két külön fajhoz tartoznak és a kommunikáció köztük még gyerekcipőben jár. (Bill Cosby)

Az életkor nem igazán lényeges dolog. Bárki lehet öreg. Csak elég sokáig kell élni. (Don Marquis)

Sok házasság megmaradna, ha a felek észrevennék, hogy a legjobb következhet a legrosszabb után. (Doug Larson)
Ha kalapács az egyetlen eszközöd, nagy a kísértés, hogy minden problémát szegnek nézz. (Abraham Maslow)

Diplomácia: Amikor azt mondogatod: "Jó kutyus!", miközben keresel egy nagy követ. (Wynn Catlin)

Egy félénk ember a veszély bekövetkezte előtt, a gyáva közben, a bátor pedig csak utána rémül meg. (Jean Paul Richter)

A legcsöndesebb férfiak mellett élnek a legharciasabb asszonyok. (Thomas Dekker)

Mi voltunk közelebb a talajhoz gyerekkorunkban, vagy a fű lett azóta rövidebb? (Alan Bennett)

Kamasz koromban nagy dolognak számított kölcsönkérni az apám autóját. Mikor átadta a kulcsot, kioktatott: "Nem azért adom oda a kocsit, hogy tönkretedd!" Én meg mindig azt gondoltam: "Hm, így már nem is akarom." (Louie Anderson)

Nekem volt a legrosszabb tanulási módszerem a főiskolák történelmében, amíg rá nem jöttem, hogy mi a baj: fekete szövegkiemelőt használtam! (Jeff Altman)

Ha már kivágtad az utolsó fát, megmérgezted az utolsó folyót, kifogtad az utolsó halat a folyóból, rájössz, hogy a pénz nem ehető! (Indián bölcsesség)

A gyerekek többet tanulnak abból, amilyen VAGY, mint abból, amit tanítasz. (W.E. B. Dubois)

V I C C O L D A L

- Mi szeretnél lenni öcsi? - kérdezik a srácot a pályaválasztási tanácsadáson.
- Télen medve, nyáron pedagógus.

Egy ember elmegy az orvoshoz. Az megvizsgálja és alaposan kikérdezi, azután azt mondja:

- Itt egy marék tableta. Reggel kéket vegyen be, és igyon rá egy nagy pohár vizet! Délben egy nagy pohár vízzel egy sárgát vegyen be! Este, lefekvés előtt egy piros tablettára igyon egy nagy pohár vizet!
- De mi a bajom, doktor úr? - kérdezte aggódva a beteg.
- Nem iszik elég vizet.

Egy kisfiú megkérdezi édesanyját, mit jelent az ima. Az anyja azt feleli, hogy az ima üzenet az Istennek.

- Értem - bólint rá a fiú. És azért küldjük el este, mert akkor olcsóbb.

- Drága Uram, mindent meg fogunk tenni, hogy otthoni körülményeket biztosítsunk Önnek - fogadja a vendéget a kis panzió tulajdonosa.

- Őszintén szólva nem erre számítottam. Csendben és nyugalomban szerettem volna eltölteni ezt a hetet!

Ha boldog akarsz lenni egy férfival, nagyon meg kell értened és egy kicsit szeretned. Ha boldog akarsz lenni egy nővel, nagyon kell szeretned, és ne is próbáld megérteni.

A nő férfi nyugodtan megfeledkezhet a hibáiról; fölösleges két embernek észben tartania ugyanazt.

A nő a házasság elején azt reméli, hogy a férfi meg fog változni, de téved. A férfi a házasság elején azt reméli, hogy a nő nem fog megváltozni, de téved.

Minden vitában a nőé az utolsó szó. Ha a férfi ezután bármit mond, az egy új vita kezdete.

- Mondja, Kovács bácsi, maga mit szokott tenni, ha este nem tud elaludni?
- Én? Elszámolok háromig, és már alszom is.
- Csak háromig?
- Hát, van úgy, hogy fél négyig is.

A férj hazatérve így szól feleségéhez: - Ha bárki keres, nem vagyok itthon! Cseng a telefon, az asszony felveszi, és azt mondja:

- Itthon van a férjem!
- De asszony, mire kértelek...!?
- Nyugi, nem téged kerestek!

- Kislányom, teljesen egyedül oldottad meg ezt az egyenletet?
- Nem. Két ismeretlennel.

- Hogy tanítja a varázsló úszni a pókot?
- Hókusz, pók ússz!

A tehén bonyolult állat. De én megfejtem.

- Miért nem gyűjt a darázs vasat?
- Mert azt a MÉH teszi.

- Mi lesz a kígyó és a kenguru keresztezéséből?
- Ugrókötel.

- Mi lesz a kecske és a kacsa kereszteződéséből?
- Mc Donalds.

- Miért van a méheknek királynőjük?
- Mert ha kormányuk volna, nem lenne méz.

- Mennyi az ember átlagos alvásigénye?
- Csak még öt perc.

- Mi kell a sörösládák cipeléséhez?
- Rekeszizom.

- Ki követi el a legtöbb összeadási hibát?
- Az anyakönyvvezető.

- Milyen az arab lopakodó?
- Teve, mamuszban.

- Milyen mértékegységgel mérik a malac hosszát?
- Rőfben.

- Miért nem játszik a tűzoltózenekar betonon?
- Mert olyan hangszer nincs.

- Mi lesz abból, ha két busz összeütközik?
- Két rombusz.

- Honnan tudod, hogy egy politikus hazudik?
- Mozog a szája.